

PERSDIENST

Persvoorstelling

TELEVISIEFILM : CELLO EN CONTRABAS

woensdag 23 juni '82
zaal 9 L 7
Omroepcentrum

Televisiefilm : CELLO EN CONTRABAS

Televisiefilm naar de novelle van Maurits Dekker

scenario	Rudi Geldhof
regie	Vincent Rouffaer
met :	
Albert	Jacky Morel
Luc	Warre Borgmans
Els	Diane De Ghoy
Rudolf	Jan Reusens
Jan	Dre Van Daele
Armand	Jaak Van Hombeek
Fons	Frans Vercammen
directeur Vermeulen	Ward De Ravet
directeur Rakels	Raf Reymen
secretaresse	Rose Marie Bergmans
Bolte	Piet Herman
directeur conservatorium	Ugo Prinsen
agent	Rudi Van Den Daele
directrice	Cara Van Wersch
kunsthandelaar	Alex Cassiers
volkse kunsthandelaar	Paula Sleyp
bazaarhouder	Johny Voners
opkoper	Leo Rozenstraten
muziekhandelaar	Jan Moonen
Dolly	Patricia Beyssens
kelner	Pol Goossens
werkster	Madeleine Snijders
en met de medewerking van	Consortium Marsyas

Albert, een eenvoudige bediende, offert zich volledig op om zijn zoon Luk een opleiding als cellist te bezorgen. Wanneer Luk er met een cello van het conservatorium naar Parijs van doorgaat, is hij bereid de diefstal te vergoeden. Luk wordt echter van het conservatorium gezet, maar Albert heeft er alles voor over om hem privé-lessen te laten volgen en om een dure oefencello te kopen. Albert gaat zelfs zover zijn eigen jeugdschilderijen en zijn horloge te verkopen en zijn avonden te besteden aan het decoreren van lampekappen. Ondanks zijn onmiskenbaar talent, is Luk echter niet van plan het door zijn vader geëffende pad te volgen. Hij gaat liever contrabas spelen in de Rialto, waar hij optreedt in de begeleidingsgroep van de sensuele zangeres Dolly. Albert blijft echter een blind vertrouwen koesteren in zijn zoon, tot die op een dag zijn cello definitief ruilt voor een contrabas en zijn vader in de steek laat, om op toernee te trekken met zijn Dolly.

TECHNISCHE FICHE

make-up en kapsel
kostumes

rekwisieten

opnameleiding

fotografie en camera
camera en assistenten

geluidsingenieur
geluidsassistent

montage

sonorisatie

mixage

dramaturgie

regie-assistentie

productie

Nora Puttemans
Fred Cammans
Suzanne Rosbach
Patrick Van Raemdonck
Johan Van Essche
Mark Creyf
Jean Peet
Ralf Boumans
Willy Van Sompel
Frans Leys
Dan Van Bever
Dirk Bombey
Henri Erismann
Pieter Verlinden
Jos Pieters
Marga Neiryneck
Nicole Pellegroms
Gaston Weemaes

RUDI GELDHOF

Werd in 1942 te Brugge geboren. Sinds '75 schrijft hij geregeld toneelstukken, die vooral in kleinere theaters opgevoerd worden. Zelf stichtte hij in '77 het theater De Kelk, waarvan hij op dit ogenblik artistiek leider is. Geldhof heeft reeds een tiental stukken op zijn aktief, waarvan er twee bekroond werden. In 1980 werd de Nestor de Tière prijs toegekend aan "Winnaars en Verkiezers", terwijl in hetzelfde jaar "Noch vis, noch vlees" de Visser-Neerlandia prijs te beurt viel. Ook als scenarioschrijver is Rudi Geldhof aktief. Voor de BRT schreef hij reeds 4 scenario's : "Lente" naar Cyriel Buysse, "De Pornofilm" een vertaling van het stuk van Helmuth Walders, "Het Souper" en "Cello en Contrabas" naar Maurits Dekker. Zeer recent nog voltooide hij "De Surprise" naar Belcampo.

RUDI GELDHOF OVER "CELLO EN CONTRABAS"

"Cello en Contrabas" is een bewerking van een korte novelle van de Nederlandse schrijver Maurits Dekker. Qua inhoud volgt het scenario van de televisiefilm Dekkers novelle op de voet. Op vlak van de vorm is echter één grote ingreep gebeurd. Centraal gegeven in Dekkers verhaal staat immers de gedachtengang van het hoofdpersonage, Albert. Om die gedachtengang weer te geven maakt Dekker gebruik van de techniek van de monologue intérieur, wat voor de tv-bewerking zware problemen met zich meebracht. Daarom werden drie personages bijgeschapen, Rudolf, Jan en Armand. Het zijn Alberts vrienden en in de dialogen met hen veruitwendigt zich de gedachtenstroom van Albert. Centraal gegeven in het stuk is het bij Albert groeiende inzicht dat zijn zoon Luk voortdurend misbruik maakt van zijn goedheid. Het is Alberts droom dat Luk een groot cellist wordt en daar heeft hij alles voor veil. Luk wil echter zijn eigen weg gaan : hij verkiest de contrabas boven de cello en ruilt een carrière als hooggeprezen solist om voor een avontuurlijk en onzeker bestaan als jazzmuzikant. Naarmate het stuk vordert groeit bij Albert het besef dat zijn zoon hem blijft bedriegen. Toch wordt hij nooit verbitterd. Indirect projecteert Albert zijn eigen ambities in zijn zoon. In zijn jeugd bleek ook hij immers over een zekere artistieke aanleg te beschikken, als kunstschilder. Die ambities zijn echter door de nood des levens nooit vervuld en Alberts schilderijen zijn ergens op zolder verzeild geraakt. Toch heeft Albert zijn enthousiasme en zijn vertrouwen in de wereld van kunst en cultuur weten te bewaren. Dat vertrouwen wordt echter permanent beschaamd en dit niet alleen door zijn zoon. Ook de conservatoriumdirecteur en de kunsthandel laten zich meer inspireren door zakelijke belangen dan door overwegingen van artistieke aard. Albert wordt dus het slachtoffer van zijn hardnekkige en naïeve geloof.

"Het is nodig dat het Nederlandse lezerspubliek in al zijn geledingen er goed van doordrongen wordt, dat Maurits Dekker een onvervangbare figuur onder onze proza-kunstenaars is. Hij is dit, doordat hij een afzonderlijk terrein ontgint op een oorspronkelijke wijze, maar het zo doet, dat hij tot de algemene letterkunde een nieuwe bijdrage levert waarvan de betekenis en de waarde reeds bij zijn leven vastgesteld kunnen worden". Deze lovende appreciatie van literatuurcriticus Victor E. Van Vriesland heeft niet kunnen beletten dat Dekker een vergeten schrijver is, die nog haast uitsluitend in milieus van literatuurhistorici bekendheid geniet. Nochtans bekleedde Maurits Dekker in de tussenoerlogse periode een soliede positie in de Nederlandse literatuur, niet alleen wegens zijn sociaal engagement, maar vooral omdat hij nieuwe romantische technieken als de "monologue intérieur" nuttig wist te gebruiken.

Dekker werd op 16 september 1896 in Amsterdam geboren. Hij volgde alleen lager onderwijs, maar wist zich via zelfstudie op te werken. Hij oefende een brede waaier van jobs uit tot hij zich volledig aan de letteren wijdde. Van meet af aan wierp Dekker zich op als een sterk geëngageerd socialistisch auteur. In boeken als "Amsterdam" (1931), "Brood" (1932) en "De Laars op de Nek", een bezettingsroman uit 1945, hing hij een breed, naturalistisch beeld op van de samenleving, waarin hij duidelijk partij koos voor de onderdrukten. Eenzelfde sociale en politieke bekommernis kwam ook tot uiting in Dekkers veel gespeelde toneelstuk "De Wereld heeft geen Wachtkamer" (1949), waarin hij voor de gevaren van een atoomoorlog waarschuwde.

Een niet minder belangrijk luik van Dekkers talent lag op het vlak van de psychologische roman. Hier concentreerde hij zich op de zielkundige ontleding van één enkele hoofdpersoon, waarbij hij ging graven naar onderbewuste drijfveren. Bij voorkeur ging zijn belangstelling uit naar de psychopaat en de neuroticus omdat, weer volgens Vriesland, "ondanks het verstoorde evenwicht en karakter van dergelijke personen, in deze zienswijze al hun eigenschappen bij ons allen terug te vinden zijn, en wij in onze eigen emotionele structuur de hunne herkennen". De roman "waarom ik niet krankzinnig ben" (1929), waarin de motieven van een neuroticus die zijn geliefde vermoord heeft worden ontleed is hier een goed voorbeeld van. Bij de behandeling van dit soort thematiek greep Dekker naar de nieuwste romantische technieken van zijn tijd. Hij deed in grote mate beroep op de "monologue intérieur", die hem in staat moest stellen het complexe zieleleven met zijn onverwachtse associaties en aparte logica, adequaat weer te geven. Het was Dekkers verdienste dat hij deze experimentele vorm op een geloofwaardige en functionele wijze wist te hanteren.

Naast Dekkers sociale en psychologische romans, mag ook zijn Oranje-trilogie niet onvermeld blijven. In deze historische trits hing hij een breed geschilderd fiasco op van de opstand der Nederlanden tegen de Spanjaarden. Het blijft enigszins paradoxaal dat een zo creatief en vruchtbaar auteur als Maurits Dekker, bijna totaal vergeten is geraakt. Reeds toen hij in 1962 stierf, was hij een marginale figuur in de literaire wereld geworden.

MADE IN VLAANDEREN

Serie tv-films van eigen bodem.
Vandaag: CELLO EN CONTRABAS

Tv-film van Vincent Rouffaer, naar een novelle van Maurits Dekker. Het scenario is van Rudi Geldhof. Met: Jacky Morel, Warre Borgmans, Diane De Ghoy, Jan Reusens, Dré Van Daele, Jaak Van Hombeek, Ward De Ravet e.a. Albert, een eenvoudige bediende, offert zich volledig op om zijn zoon Luk een opleiding als cellist te geven. Wanneer Luk er met een cello van het conservatorium naar Parijs vandoor gaat, is hij bereid de diefstal te vergoeden. Luk wordt echter uit het conservatorium gezet, maar Albert heeft er alles voor over om hem privé-lessen te laten volgen en om een dure oefencello te kopen. Albert gaat zelfs zover zijn eigen jeugdschilderijen en zijn horloge te verkopen en zijn avonden te besteden aan het decoreren van lampekappen. Ondanks zijn onmiskenbaar talent is Luk echter niet van plan het door zijn vader geëffende pad te volgen. Hij gaat liever contrabas spelen in de Rialto, waar hij optreedt in de begeleidingsgroep van de sensuele zangeres Dolly. Albert blijft echter een blind vertrouwen koesteren in zijn zoon, tot die op een dag zijn cello definitief ruilt voor een contrabas en zijn vader in de steek laat om op toernee te trekken met Dolly.

